

Egész évre . . . . . 4 frt.
Negyedévre . . . . . 1 frt.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Városház-utca 30. sz.

Előfizetéseket és hirdetéseket felvesz
a kiadóhivatal.

GARA BENCE.

tt ültem az emeleti ablak előtt és az ablakdeszkára fektetve könyvemet tanultam:

amo, szeretek, amas, szeretsz, amat, szerct.

Mikor fölemeltem a szememet a könyvről, hogy emek segítségével nélkül mondjam el a leczkét, önkénytelenül is az utcára esett tekintetem.

Az utcán egy meglepően szőke, kékrubás lányka haladt. Lehetett talán tíz éves.

Én nem tudom miesoda kellemes érzés kuporodott a szívem tetejére, mikor megláttam őt. Ettem már ezukrozott fahéjas kását, ettem malagaszőlőt, ittam likórt és narancsvizet s igen kellemes érzések fogtak el ekkor is, de ezek az érzések még sem voltak olyanok, mint midőn azt a szőke kis lányt megláttam.

Szerettem volna leugrani az emeletről, szerettem volna letérdepelni eléje, és megimádni azt az angyalságot, ami az arcán fénylett, beleesókolni lelkemet szemének tengerébe, megsemmisülni, üdvözülni tekintetének bűvössége által.

A leány eltűnt. Leczkémet nem tudtam.

Az első szekunda még aznap ott gyászolt a nevem után.

Másnap már türelmetlenül vártam azt az időt, amelyben ő az iskolából szokott jönni.

Szívem duplán dobogott, szemeim villamos szikrákat löveltek, egész testemet áthatotta az a tegnapi édes, kinos érzés, mikor ismét megláttam.

Ugyane pillanatban egy dal hangzott fel az udvarról, valami eseléd énekelte:

„Szerelem, szerelem,
Átkozott gyötirelem.“

Homlokomra csaptam. Megértettem, hogy szerelmes vagyok.

Minthogy pedig már a legrégibb időktől fogva szokás a szerelmeseknek szerelmi levelet írni, én is azonnal tollhoz nyultam.

És irtam.

Tisztelt Nagysád!

Nagyon furesán hangzott ez, miért is újra kezdtem:

Tisztelt kicsiséd!

Ez sem tetszett. Másik papirosra kezdtem:

Tisztelt Angyal!

Ez már jól is hangzott, találó is volt. Folytattam tehát tovább:

Engem Bencének hívnak, a bencésekhez járok az első osztályba és szeretem magát.

Ha maga is szeretne engem, akkor elmehetnénk a paphoz és összekelnénk, mint hajdan Romeo és Julia

Én nem ismertem ugyan ezt a házaspárt, de az édes anyám sokszor mesélte a történetüket.

*Ha kegyed esetleg Julia nevű, én kész vagyok
megmagyarosítani a nevemet Romeora.*

Nos mit szól érzelmeimhez?

Választ vár

szívbetegje

Gara Bence.

Ezt aztán beletettem egy borítékba és ráirtam a címet:

Neked ó angyal!

Sokat törtem a fejemet, miként juttassam kezéhez a leveletem.

Végre kitaláltam.

Elővettem egy hosszú madzagot és rákötöttem a leveletem a madzag végére. De előbb ráirtam még a borítékra:

„Válaszát óh angyal méltóztassék holnap ide fűzni a madzagra.“

És leeresztettem a levelet az ablakon.

Az én szokém meg is jelent a szokott időben, de másodmagával.

Boszankodtam, hogy társa akadt.

A levelet nem eresztettem alá.

Boszuságom mindennap növekedett. Ugy vettem észre, hogy sohasem jön egyedül.

Természetes, hogy ezen izgalmas napok alatt mindig szekundára feleltem, sőt egyszer ott is fogtak ebédre.

Aki tudja, hogy a bencések milyen ebédeket szoktak a diákoknak adni, az belátja azt is, hogy éhesen maradtam.

De mi volt az éhség ahhoz a pokoli gyötrelémhez képest, amit arra a gondolatra én éreztem, hogy imádoztam talán ezen a napon kivételesen egyedül megy haza az iskolából.

Másnap aztán otthon maradtam.

A szokott időben feltűnt az utcasarkon a kék ruha és..... oh öröm!..... egyedül!

Leveletem egészen leeresztettem.

Mikor odaért, visszahökent az arca előtt lebegő levélkétől, aztán megfogta, elolvasta a címet, föltekintett, mosolygott, leszakítá és elszaladt.

Én az izgalom és a gyönyör terhe alatt le-

rogytam a kanapéra, két kezemet rászoritottam a szívemre, és ábrándozva szuszogtam.

Másnap már reggel ott álltam az ablaknál. A madzagom végére egy halhorgot erősítettem, hogy a kis angyal könnyen ráakaszthassa a levelet.

Azonban mikor az idő közelgett, Boreza néni csoszogó lépéseit hallottam az ajtó előtt.

Becsaptam hát az ablakot és a zsinór végét odakötöttem az ablakzárra. Gondoltam, hogy az angyal így is rá tudja akasztani a levelet, míg Boreza néni a szobában lesz.

A horogvégü madzagot lóbázta a szél az utcán.

Boreza néni szigorú arccal lépett be hozzám: azt mondta, hogy a tanárok értesítést küldöttek az apámnak, aki még ma eljön. Szememre vetette, hogy nem tanulok, hogy a szülőimet keserítem stb.

Én csudálkozva hallgattam szavait, el kellett ismernem, hogy jól prédikál, azonban azt csakhamar észrevettem, hogy igen sok közbevetett mondatot használ, ami professzorom szerint nehézkesé teszi a stílust.

Egyszerre csak megrezent az ablak. A madzagom leszakadt.

Azonnal odaugrottam és letekinték, de az utcán senki sem volt, csak egy férfi-alakot láttam eltűni a kapunk alatt.

A következő pillanatban feltárult az ajtó, az apám jelent meg rajta, dühös, haragos tekintettel, — madzagom horga keresztül volt ütve az orrán.

— Hát te élhetetlen semmirevaló! — dörgő iszonyu hangon, — mit akasztottál az orromba?!

És még sok mindent beszélt, amikhez ő rakta ugyan a vesszőket, de a felkiáltó jeleket én ordítottam hozzá.

* * *

A következő napon nagy búsan, világfájdalmas arccal ültem az asztal előtt és buzgón tanultam:

„*amatus essem* = szerettettem volna.“

„*amatus esses* = szerettetél volna.“

Ting és Ling.

— Erzékeny kínai humoreszk. —

Ting férfi volt, és még hozzá legényember. Bizonyára az is maradt volna, de meglátta Linget, aki igen szép

volt, s így nem esuda, hogy Ling szívének forgácsa löbböt vetett Felöltözött tehát a szalonruhájába és bekopogtatott Ling atyjához, ahol is így adta elő érzelmeit:

— Uram! Ifju életem egén egy

tűnt fel. Mondjam-e, hogy ez az ön leánya a bájos Ling, mondjam-e, hogy szerelmes vagyok belé, s most az minden vágyam, az minden gondolatom, hogy odavezessem őt, ahol életem

jának, mely eddig ide-oda hánykódott a sors hullámain,

át megvessem. Oh, szóljon, beszéljen kérem, remélhetem-e, hogy enyém lesz az a kedves, az a bájos kéz, melyre

e 3 frt 80 krajczáros

vár.

Ling atyja belenyult a tubákos-piksisbe, aztán így felelt:

— Barátom, az én leányom már el van jegyezve.

Ting előtt forgott a

és az egész világ. Nem szólt egy szót sem, csak kiment. Erzé, hogy szívébe sokkal mélyebben beletörött már

nyila, hogysem ilyen elutasítás őt megnyugtathatná. Szíve vérzett és lelke fájt. Eszre sem vette, hogy az erdőbe ér, csak egy

hangjára ocsudott fel. De mily nagy lőn bámulása, midőn maga előtt látta Linget.

Letérdelt eléje és így szólt:

— Drága angyal, akarod-e, hogy itt felakaszszam magamat a fára?

Ting azt felelte: nem.

Erre Ling folytató:

— Pedig a halál

ja okvetlenül a sirba ejt, ha te engem nem szeretsz.

Erre Ting felemelte selyem szempilláit és így susogott:

— Láttalak egyszer a boltban. Épen

irtó szert vettél, s elábrándoztam szép arcod bájjain, de lásd, apám máshoz kényszerít, aki nem szép, de látod, őt már születésekor eljegyezték velem, mert vagyonos ember; ládájában esurig áll a

ezenkívül Pekingben egy fákkal körül-
ütetett

is vár reá, amelyben tömérdek ugyan a

de ez nem tesz semmit, mert ő neki kedves eledele. Ling így szakította félbe Tinget:

— Ha csak ez tart vissza, iszen nekem is van vagyonom. A többek között egy óriási

a melynek árnyában sokszor lehet

ni nyulat, őzet. Ezenkívül az udvaromon tömérdek sok a cochinkinai

Midőn Ling ideért, az erdő fái között esőrtetés hallatszott s a tisztáson egy

jelent meg, hátán egy lovas, a kinek arcát fekete bársony

födé.

— Ki vagy? — kérde Ling.

— És te!

— Ennek a hölgynek jegyese.

Ling dühösen ordította:

— Nem igaz te

Azonban a másik sem hagyott kifogni magán. Torkon kapta Linget és visszaordított:

— Ha otthon nem felejtettem volna a bugylibicskámot, beléd szurnám, te

Ling sértett önérettel felelt:

— Uram, ha ön lovas, tudni fogja kötelességét. Különben én Ling vagyok, hivatalomra nézve udvari szabó.

— Én meg Hio-Mio lovas vagyok, ennek a hölgynek jegyese. Igaz, hogy én nem vágyom utána, mert rá nézve csak egy nagy

lesz, azonban inkább elveszem őt, hogysem neked engedjem át, te

A hölgy sirt és zokogott ezen idő alatt.

Ling vigasztalá őt: — Ne félj, megvédelek!

Az álarcos lovas gunyos kacajjal vágatott el.

Ling odasugta Tingnek:

— Akarsz velem jönni?

Ting felelt:

— Vigy magaddal, szökjünk el.

S egy pásztorfiu menván arra, aki

-et hajtott, Lingnek könnyü volt

-öt keríteni, amelybe bele ültek és

Mindezeket pedig nem olvaslam

-ben, hanem mint igaz eseményt

-tam meg, amely nem történt ugyan meg, de megtörténhetett volna.

Confutsi. *)

*) Ez a történet nem azért íratott, hogy valami okosságok tartassék, hanem egyszerűen a hirdetői képekből fundáltatott ki, amelyek csakis chinai történetekhez illenek. — Szerk.

Garasos furfang.

A.: — Hogyan expediálnál egy levelet, ha csak 2 krod volna, úgy hogy a címzettet ne sértsd meg?

B.: — Ugy hogy a levélre nem tennék bélyeget, hanem egy levelező-lapon bocsánatot kérnek, hogy szórakozottságból bélyeg nélkül dobta a levélgyűjtőbe a levelet.

Halál után.

— Tudja komám uram, azzal már mit sem törődöm, hogy halálom után mit beszélnek az emberek, az egyik azt fogja mondani: ördög vigye, a másik azt fogja mondani: nyugodjék békében, erőben, egészségben.

GRI — BUGRI.

UGRI: — Tudod-e mit kell tenni, hogy az ember keze finom és fehér legyen?

BUGRI: — Semmit.

UGRI: — Szeretnél-e egy jó órát szerezni magadnak?

BUGRI: — Hogyan.

UGRI: — Szedd ki Esanakra gyalog, az éppen egy jó órába kerül.

UGRI: — Tudod-e mi az a handalló.

BUGRI: — Tndem hát; hályhaféle.

UGRI: — Nem igaz mert tenecista.

Ellenségek.

Egy vádlott hevesen tiltakozik a törvényszék előtt, hogy ne hallgassanak ki egy tanut, mert az neki ellensége.

— Összeveszett ön vele? — kérdi az elnök.

— Nem.

— Tartozik önnek pénzzel?

— Nem.

— Hát akkor miért volna az a tanu ellensége?

— Én ajánlottam neki a feleségét.

A fényképésznél.

— Ugyan kérem, lesz olyan szives uraságod s készít egy képet nekem a meghalt uramról?

— Nagyon szivesen. Van önnek arcképe tőle?

— Az nincs, hanem itt van egy öreg körözölevél, ebben egészen jól le van írva.

Pagát Pepi ultimói.

No valahára mi is tudunk csinálni egy kis jövedelmet magunknak.

„A végrehajtó” című szellemes vígjáték elé oda tettük a „Légyott” című szindarabocsát, mert az már az életben is úgy van, hogy mielőtt a végrehajtó jönne, a jogászyerek elmegy légyotttra.

Mikor javában próbáltuk a darabokat, odajön hozzám a Matyi barátom aztán azt mondja, hogy volna öneki egy verse. Még ezelőtt hat esztendővel irta, sem azelőtt sem azután nem faragott ilyesmit, hát azt mondja hadd szavalja el.

— Mi a címe? — kérdezém.

— Poroló! — felelt szerényen.

Azonnal megfizettük vele az áldomást.

Drukkoltak a csikók és garasos szivaron tengődtek már hetek óta, azt mondták, hogy spórolnak a deficiztre. Én nem szóltam semmit. Annaira bizonyos voltam a jövedelemben, hogy még adósságot is csináltam rája.

Nekem is akartak adni szerepet.

— Hagyjátok el fiuk! — szólék, — ha én jatszánám egyszer, lefőzném a színészeket, aztán a közönség nem járna színházba.

Felültem hát a kakasütőre aztán magam mellé szedtem 30 db perczesinast és tapsoltattam velük.

Beirtuk a naplóba, hogy „1887. decz. 10-én az olvasókör színjátszó-kör volt.”

Pedig ugyis tudja mindenki, hogy az olvasókör mindig színjátszó (ferbli) kör.

Tzompó Miháj levele az ű násszáhol a kki Pestön mulat az nászaszonval.

Tisztös Nászom!

Az levelet mekkaptam, de ullátom a zenyim még mos se ért oda, pegyig mikor az póstáro attam aszontam a gyerekek hogy siessen vele, meg az postásunknak is megizentem hogy sürgös, de az csak ojan meztállábos levélnek vette bizonyosan megöttük az Gyesznót mer mán ojan kövér vót hogy még az lélegzettye is zsiros fótót esinyát a dészkáro. Osztéig fel is bontottam a zegyik sunkát el is vitte az Bundás kutya rémisztöen megharaguttam fökaptam az sütölapátot osztég a mint az Bundás kutya ott ette az ház ódalábo, hát oda settenkettem osztég úgy pofon vágom az Bundást az sütölapátó hogy mái napig se gyütt haza a sunkát pegyig eevitem osztég föttem az füstre keeteknek ölég lesz a mit a Bundás meghagyott. A szalonnát meg kiovasztottuk az Juczivaa osztég mikor ovasztottuk a züstbe, kidüt a zsir osztég végig fót a konyhábo az kandur macska beleragatt a falu kutyáját pegyig alig gyöztük elvernyi rúla osztég fökapartuk az födrü, de még most is mindig áll vagy harmicz kutya a zajtó előtt osztég ha lehet eszik a zsiros födet más ujság nincs csak az hogy a czigányok eelopták a zéjje a kóbászt meg az hurkát meg a zódalast, mer a Juczi igen alutt mer sok aluttejet evett a zeste gyüjenek mán keetek haza mer tennap eelicizíták az nagy sífonyért mer nem füzettek keetek adót más ujság nincs csak én beteg vagyok mer az petlóriumos falaskóbú ittam az pályinkás helyett osztég most ha masinát gyujtanak előttem, hát mindig asz gondolom hogy megégek, hát befogom az szájamat más ujság nincs csakhogy eefogyott az riska tehén éelme osztég igen megfogyatkozott, kinátom disznóhússal hogy magához gyüjjon de nem köllött neki bizonyosan zsidótú vették keetek hát békentem az disznóhust ludzsirral de ugy se köllött a czudarnak, hát micsinyájok vele elattam nászom huszonhat pengőér Györbe osztég hogy ee ne veszejem a pízit hát belegyugtam az kalapom bélésibe, osztég bémentünk az kocsmábo osztég pályinkáztunk. Ott vót egy ember a kinek szép kalaptya vót, aszontam neki eszeréjünk, hát füzettem egy félliter pályinkát rájo, osztég eszeréjünk mer én eefelettem hogy az bankó a béllésibe van, mikor meg kijózanottam, nem tuttam ki vitte el a kalapomat Más ujság nincs csak a Zandrist bábobögte az

borgyu osztég a puruszlék kiszakatt, mondok mán Andris te rémisztö sokat kiszakajtod a puruszlégot, hát eevitem az gyereket a kovácsó osztég vasbú verettem fótót az puruszlékra más ujság nincs csak az hogy a Móricz zsidónak fija lett ott vótam a köröszkülőjén osztég fököszöntöttem, még is meg köllött füzetnyi a mit ittam, más ujság nincs azt óvasták a szomszéd faluba a zugságbú, hogy Tisza Kálmány minden dohányt beszedet, hát elattam keenek az kocsiját osztég vettem három mázsa paklis dohánt az trafikbú, osztég elástuk éjjel az Juczival a ganyé mellé hogy ha keed meggyün hát örüjjon neki más ujság nincs csak a kis birónak kitörött a nagylábo ujja

melhöz hasonló lyókat kívánván marattam én irtam

Tzompó Miháj özvegy.

*****

Garabonciás Diák iszonyatos átkaiból.

Ugy hordozzon a szerencse, mint a szt. mártóniak az anyósukat!

*

Ugy sikerüljön minden terved mint a nőegylet szerdai előadása!

*

Annyi legyen a hived mint a Híradónak, és ugy szereessen a legjobb barátod, mint a Hazánk a Híradót!

*

Akkor botolj meg a talicskában mikor az imádottadnak köszönsz!

*

Tegyenek az ujság hírei közé a „Házi csepetaté“ czim alatt!

*

A Györi Közlöny legyen a legélvezetesebb olvasmányod és a Hazánk írja meg a biográfiaidat!

Szipoly Bonifác

dalaiból.

Tisza Kálmán kifundálta:
Trafik égjen a pipába,
Csiesóné, galambom!
Nagy haszna lesz ha mondom!

Tisza Kálmán okos ember,
Pénné lesz annyi mint a tenger.
Csiesóné, galambom!
Nincs defizit ha mondom.

* * *

Van széna, van szalma
Az államkasszába,
Hej de biz úgy néz ki
Mint a „Csáki szalmája”.

Bilant-Reit azt mondja:
Manlicher a jó puska,
Hanem mért jó? azt bizony
Egyedül csak ő tudja!

Készül már a muszka,
Mert hideg szél fujdogál;
Meleged lesz, azt mondja,
S Európa izzad már.

Vilagra szóló sürgönyök.

Pétervár, 1887. nov. 5. A czár ma jól emésztett,
— a béke biztos alapokon nyugszik.

Berlin, nov. 9. Ő felsége a német császár ma délután 4 óra 60 perczkor egy jóízűt prüsszentett, a felsőbb körökben ezt a béke biztos jelének veszik.

Pétervár, nov. 15. A czár ma tyukszemfájásról panaszkodott. Valószínűleg háboru lesz.

Gacsina, nov. 20. Ő felsége már kinézett az ab-

lakon nyugot felé és a mutatóujját orra hegyére tette. Veszedelmes előjelek.

Gacsina, nov. 25. Ő felsége, a czár, ma véres hurkát evett burgonyával. A háboru kétségtelen.

Berlin, nov. 26. Vilmos császár lábvizet vett. A poroszok nyugodtan várják az eseményeket.

Sz.-Pétervár, decz. 1. A czár minden pókhálót leszedetett a falról. A berlini lapok ebből azt magyarázzák, hogy az oroszok készen állanak a háborura.

Európa pedig mindezen hírekre drukkol.

Vendéglőben.

Vendég: — Van egy levesem.

Pinczér: — 6 kr.

Vendég: És egy bogyufejem.

Pinczér: — 56 kr.

Vendég: — Ha bogyu lesz megint, akkor szólnom.

Pinczér: — Igenis kérem, a fej az öné.

Furcsa!

Az első magyar rotációs gépen német ujságot nyomtak először. Aztán még azt merik mondani, hogy a német nyomja el a magyart!

Egy képzelődőhöz.

Még azért, hogy te előttem
Térdeimre estem,
Ne higgyed, hogy szépségednek
Imádója lettem.

De tudod, lerészegedtem
Tegnap csaknem holtig,
És a részeg ember lába
Bizony szokszor botlik.

G.....y Arthur.

Opitz Lajos

óras és ékszerész

Győrött, Fehérvári-utca 21. szám

(a tüztorony és Hungária kávéház között).

Ajánlja ujonnan átalakított és minden igényeknek megfelelő, dúsan berendezett

schweiczi

arany és ezüst óra-raktárát,

ingaóráit, schwarzwaldi, iroda- és konyhaóráit, különféle ébresztő és zenélő órákat.

Arany és ezüst ékszerek remek kiállításban; karékek, lánczok, gyűrűk és fülbevalók, ezüst evőeszközök és ételmerítő készülékek a legesinosabb kiállításban

nagyon olcsó áron,

igen czélszerű **menyegzői** és **keresztelési ajándék** esinos tokba helyezve. Az összes arany és ezüst tárgyak az állami fémjelzőhivatal által vannak hitelesítve.

Villamos házi és **szobacsengenetyük**, **házi telefonok** és **inductorok**, melyek levezetései megmagyarázások után bárki által könnyen elhelyezhetők és felállíthatók.

Galvanoplastikai aranyozások, **ezüstözések** és **állanyozások** (nicklirozás) nálam eszközöltetnek.

Régi **arany** és **ezüst tárgyak** a legmagasabb árban vétetnek meg vagy cseréltetnek be.

Mindennemű **javitásokat gyorsan** és **pontosan**, **jótállás** mellett eszközölök.

Tárgyaim különösen alkalmasak karácsonyi ajándéknak.

4-3